

Ca la Dona

CdD Ca la Dona

09468

Publicació feminista

número 68 | desembre 2009 | 1,80 euros

[illegible]

CONSELL DE REDACCIÓ

MARINA COLLELL CORNELLES | MONTSERRAT OTERO VIDAL |
MIGUEL MISSÉ SÁNCHEZ

MARTA ESTRELLA

| MERCE COLL | DRAC MAGIC

| VINCENT GUILLOT

DANIEL CABARRÓ | MEMBRE D'HOMES IGUALTATIS AHICE-CATALUNYA

DIANA JUNYENT PORNOTERRORISTA

pròleg

c/ Casp, 38, pral. 08010 Barcelona TELÈFON 934 127 161 FAX 934 123 996
caladona@caladona.org | www.caladona.org | HORARI: dilluns - dimarts
dimercres - dijous 10.00 a 14.00 h - 16.00 a 20.00 h | CONSELL DE REDACCIÓ
Betiñem Carizosa Bel, Ona Rovira Insensé, Mercè Garcia Huguet, Vicky
Moreno, Mercè Otero Vidal, Judith Muñoz-Savedra, Maria Eugènia
Blandon, | PRESENTACIÓ: Cecília Vietto Bollati, Debora Benítez Alvarez
| CORRECCIÓ: Rosina Nogalès | DIFUSIÓ LEGAL: B - 22.331 / 89 | IMPRESSIÓ
al Tintor

Hi ha qüestions que ens ajuden a fer replantejaments i a obrir polèmiques; són d'aquest tipus les que ara omplen el contingut de la revista que teniu a les mans. Les dones del moviment feminista circulem, transitem pel món i a hores d'ara ja portem com a bagatge un saber fet a base d'experiències, i ja és tan ple, que de vegades fins i tot hi ha coses que sembla que se'ns hagin quedat al fons del sac i quan les retrobem, sentim una alegria reviscuda, com si fossin noves de trinca i, possiblement, ho són, perquè amb el pas del temps han anat canviant i agafant matisos diferents. Això és el que passa amb temes com ara el sexe, la sexualitat, el gènere o la identitat.

Un dels articles, «Feminismes en trànsit i TransFeminismes: una intersecció de desitjos», porta un títol molt explícit sobre les ganes que tenim les feministes d'avançar i participar en els canvis dels temps que en molts casos han estat provocats i propiciats pel mateix feminisme encara que això ens costi de reconèixer. L'intercanvi entre generacions ens enriqueix a totes i proporciona noves perspectives d'anàlisi de la sexualitat i de les

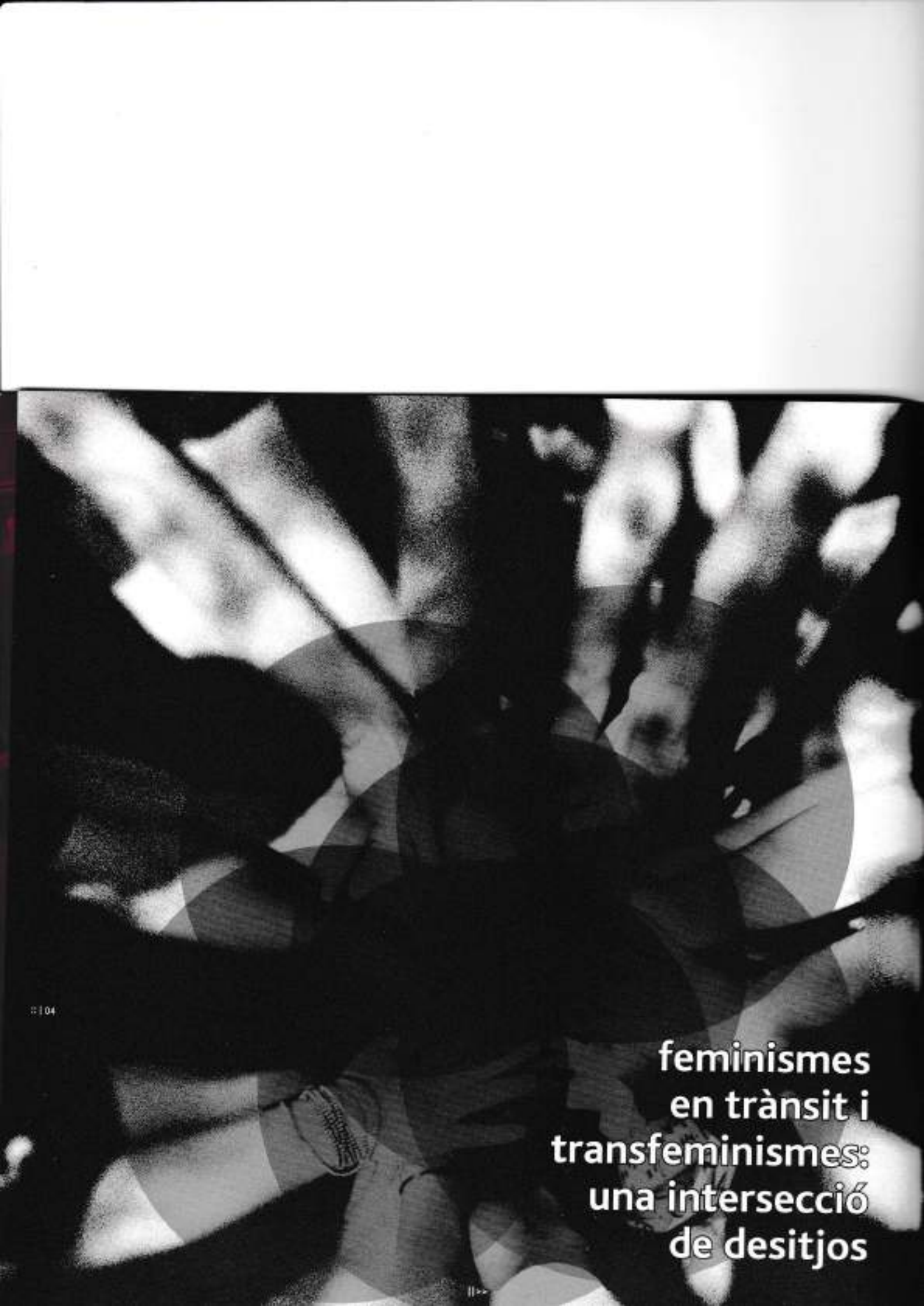
identitats que se li han atribuït. I com deïem, no s'hauria arribat fins aquí sense les aportacions de companyes com les lesbianes feministes (GLF) que en l'article «Les lesbianes contraataquem» ens recorden que, amb el pas del temps, encara es fa més evident de quina manera el feminisme ha estat un element diferenciador del lesbianisme a casa nostra configurat com a espai feminista antipatriarcal i anticapitalista.

És interessant veure també com el món de la imatge representa les identitats sexuals i la seva diversitat. Els exemples que la darrera edició de la «Mostra Internacional de films de dones de Barcelona» va oferir amb el suggerent títol El sexe dels àngels són propostes de dones realitzadores que han qüestionat la diferència sexual construïda des del poder patriarcal amb pel·lícules que contradiuen que els àngels no tinguin sexe i la creença que parlar del sexe dels àngels sigui una pèrdua de temps.

En aquesta línia també ja era hora de començar a parlar d'«intersexualitat» i de qüestionar el mètode medicolegal que s'utilitza a occident per normalitzar les criatures al més ràpid possible, sense ni tan sols dir-ho als pares o a la mateixa persona afectada, perquè l'intersexualitat encara es considera un fet inacceptable.

I en la recerca d'aliances que ens puguin ser útils per ampliar i aprofundir sobre el tema proposat, us oferim un article sobre «Homes igualitaris: transformar la masculinitat masclista» on es reconeix la crisi de la masculinitat hegemònica tradicional que obté respostes contradictòries i variades perquè, mentre alguns homes es resisteixen a canviar i s'aferren a antics estereotips masclistes, d'altres intenten construir models alternatius als patriarcals. És el moment de qüestionar la masculinitat i de treballar per transformar-la per tal de no perpetuar una societat androcèntrica, patriarcal i heterocentrista, injusta i que genera dolor.

Ja veieu que la feina no s'acaba i per això les feministes continuem amb la mateixa il·lusió i força.

feminismes
en trànsit i
transfeminismes:
una intersecció
de desitjos

MARINA COLLE L'CONNELLES
MONTSERRAT GIBERÓ VIDAL
ARQUE GARCÍA RÓDRIGUEZ

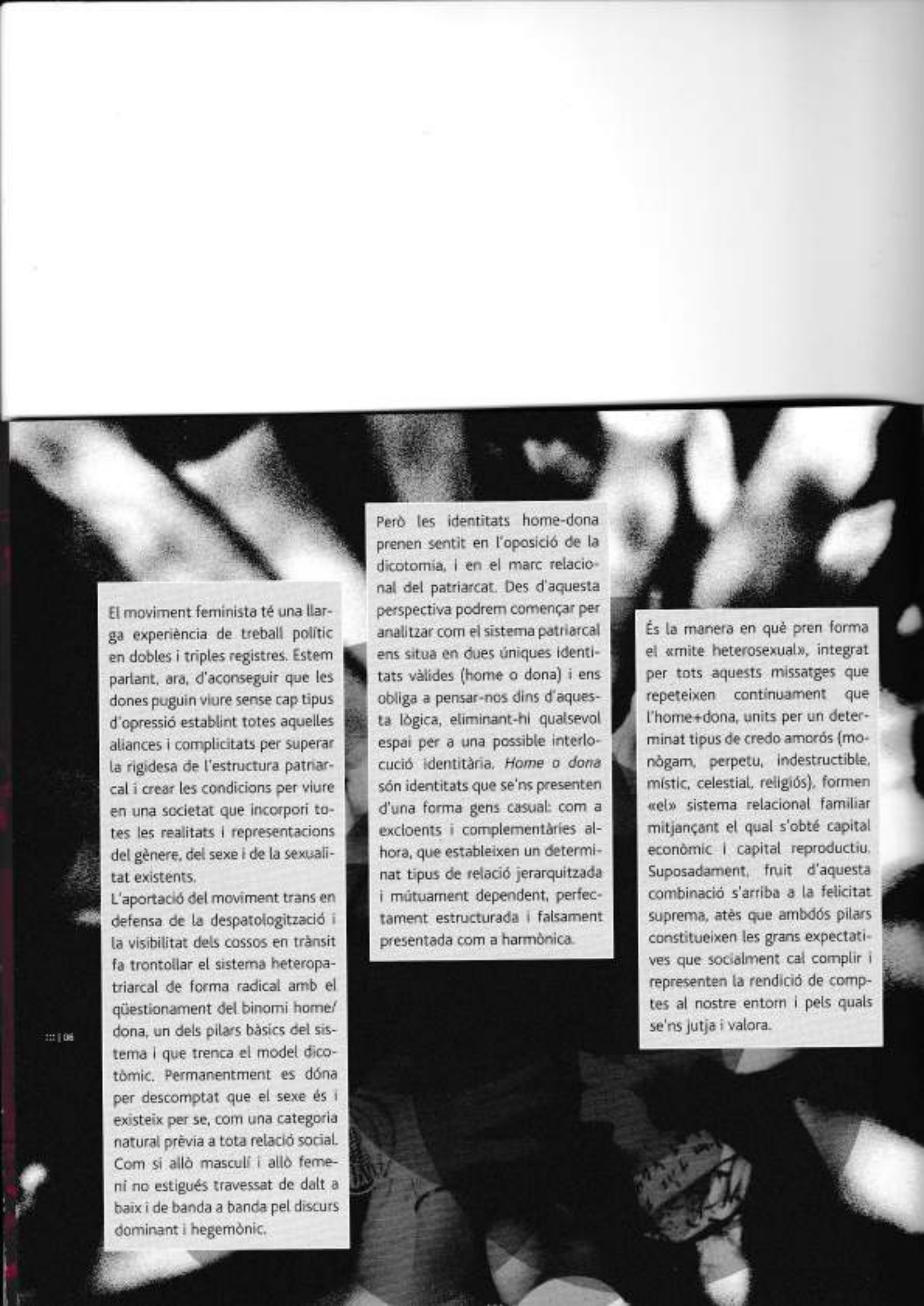
Algunes persones de la Guerri-lla Travolaka i algunes dones de la Xarxa Feminista de Catalunya hem anat establint una relació política¹ basada en qüestions vivencials compartides i en les anàlisis i narratives comunes. Qüestions que no estan exemptes de complicacions, millor dit, estan plenes de contradiccions, d'interrogants i de recels, però al darrere hi ha una intuïció que s'acompanya d'un desig fort i és això el que ens anima a continuar treballant aquesta complexitat. Podem enunciar, de manera molt sintètica, alguns dels aspectes que no ens plante- gen «gaires» dubtes: la denúncia del sistema patriarcal per la seva prepotència d'universalitat, opres- sió i discriminació; el rebuig dels estereotips que alimenten la seva estructura de sexe/gènere; la ne- cessitat de donar una nova signifi- cació a les identitats que permetin establir unes relacions entre les persones en les quals les diferen- cies no siguin sancionades.

El moviment feminista ja fa molt temps que va denunciar la preten- sió del sistema patriarcal d'uni- versalitzar el model masculí. Les categories establertes com a ca- nòniques per analitzar i configurar el món sigui el gènere, la classe social, l'opció sexual, l'edat o la raça, perpetuen una mirada dico- tòmica i reduccionista que només serveix per a una minoria d'éssers humans que encaixen, sorpren- tement, en elles.

Tot i els 200 anys de lluita femi- nista, la institució patriarcal enca- ra és molt present a molts llocs del món i instal·lada dins molts cervells. Amb aquest panorama tan poc engrescador, pot ser que algú pensi que incorporar les op- cions i realitats de les identitats trans no-normatives complica la situació i fa més difícil, encara, la consecució de les llibertats per a les dones.

Però l'experiència ens demostra que ni la història ni les conse- cusions polítiques segueixen un procés lineal i progressiu. En el pla de les transformacions simbò- liques, sobretot, el repte se situa en la possibilitat en un determinat

moment d'obrir-se a una manera diferent de veure la realitat, una realitat que no és nova però que no s'ha deixat dir ni expressar. En aquest terreny del simbòlic, no ens podem quedar repetint estruc- tures obsoletes i plantejant pors que ens lliguen en la possibilitat d'establir aliances polítiques per acostar-nos a noves alternatives i perspectives. La transformació del simbòlic es pot desencadenar des de situacions, posicionaments i moments molt diversos en funció de les trajectòries i experiències personals. A vegades és en el ter- reny íntim, per un desig potent, o a vegades es dona en l'àmbit pú- blic per una presa de consciència d'uns valors i d'una realitat deter- minada. Es pot produir pas a pas i a poc a poc o de cop i volta. Totes les opcions, siguin radicals, possi- bilistes, progressives o graduals, tenen el seu procés però totes són necessàries i sumen a l'hora d'in- tentar ajuntar esforços per elimi- nar l'heteropatriarcat com a sis- tema i cada cop fer-lo morir una mica més en els nostres caps.

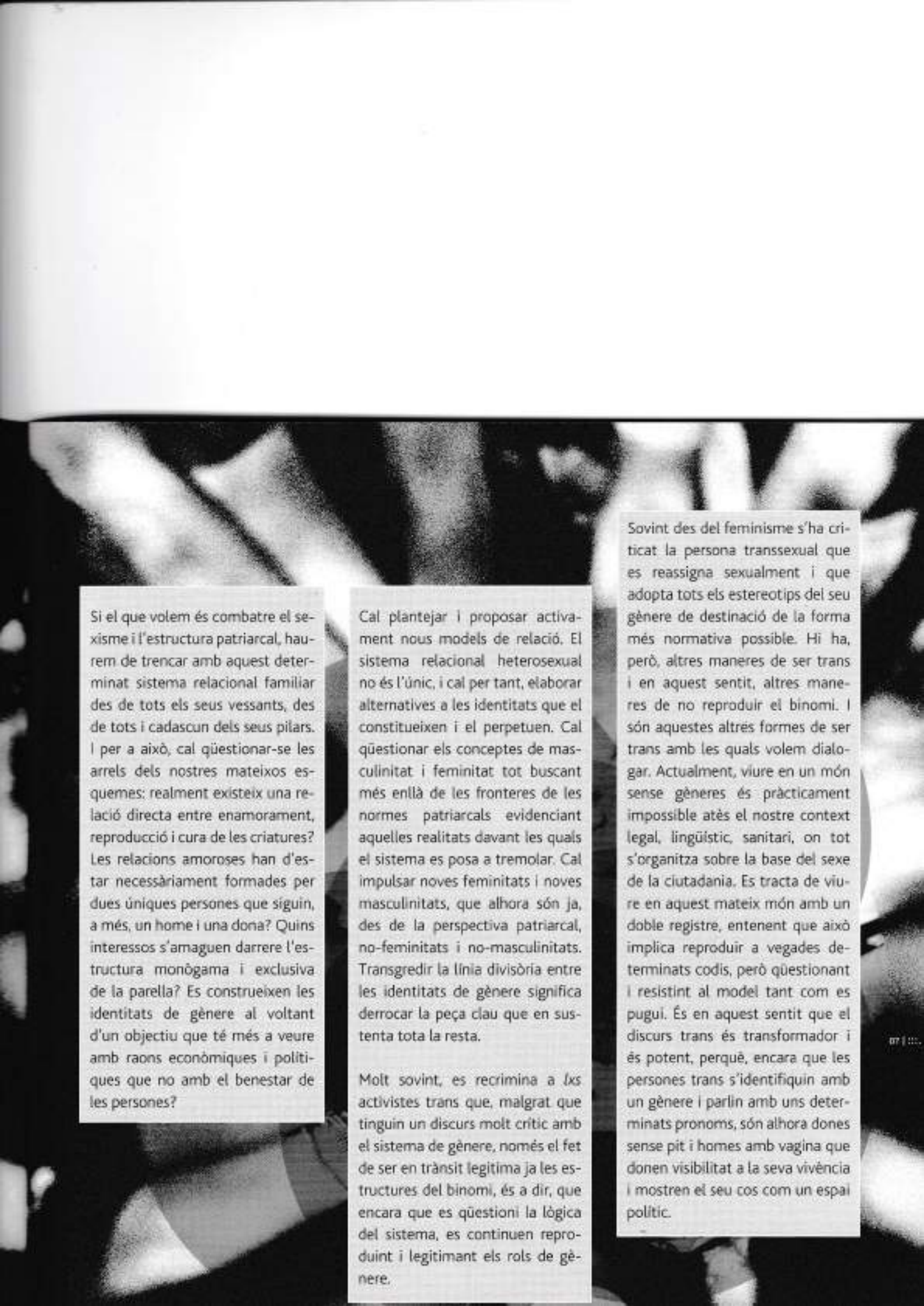

El moviment feminista té una llarga experiència de treball polític en dobles i triples registres. Estem parlant, ara, d'aconseguir que les dones puguin viure sense cap tipus d'opressió establint totes aquelles aliances i complicitats per superar la rigidesa de l'estructura patriarcal i crear les condicions per viure en una societat que incorpori totes les realitats i representacions del gènere, del sexe i de la sexualitat existents.

L'aportació del moviment trans en defensa de la despatologització i la visibilitat dels cossos en trànsit fa trontollar el sistema heteropatriarcal de forma radical amb el qüestionament del binomi home/dona, un dels pilars bàsics del sistema i que trenca el model dicotòmic. Permanentment es dona per descomptat que el sexe és i existeix per se, com una categoria natural prèvia a tota relació social. Com si allò masculí i allò femení no estigués travessat de dalt a baix i de banda a banda pel discurs dominant i hegemònic.

Però les identitats home-dona prenen sentit en l'oposició de la dicotomia, i en el marc relacional del patriarcat. Des d'aquesta perspectiva podrem començar per analitzar com el sistema patriarcal ens situa en dues úniques identitats vàlides (home o dona) i ens obliga a pensar-nos dins d'aquesta lògica, eliminant-hi qualsevol espai per a una possible interlocució identitària. *Home o dona* són identitats que se'ns presenten d'una forma gens casual: com a excloents i complementàries alhora, que estableixen un determinat tipus de relació jerarquizada i mútuament dependent, perfectament estructurada i falsament presentada com a harmònica.

És la manera en què pren forma el «mite heterosexual», integrat per tots aquests missatges que repeteixen continuament que l'home+dona, units per un determinat tipus de credo amorós (monògam, perpetu, indestructible, místic, celestial, religiós), formen «el» sistema relacional familiar mitjançant el qual s'obté capital econòmic i capital reproductiu. Suposadament, fruit d'aquesta combinació s'arriba a la felicitat suprema, atès que ambdós pilars constitueixen les grans expectatives que socialment cal complir i representen la rendició de comptes al nostre entorn i pels quals se'ns jutja i valora.

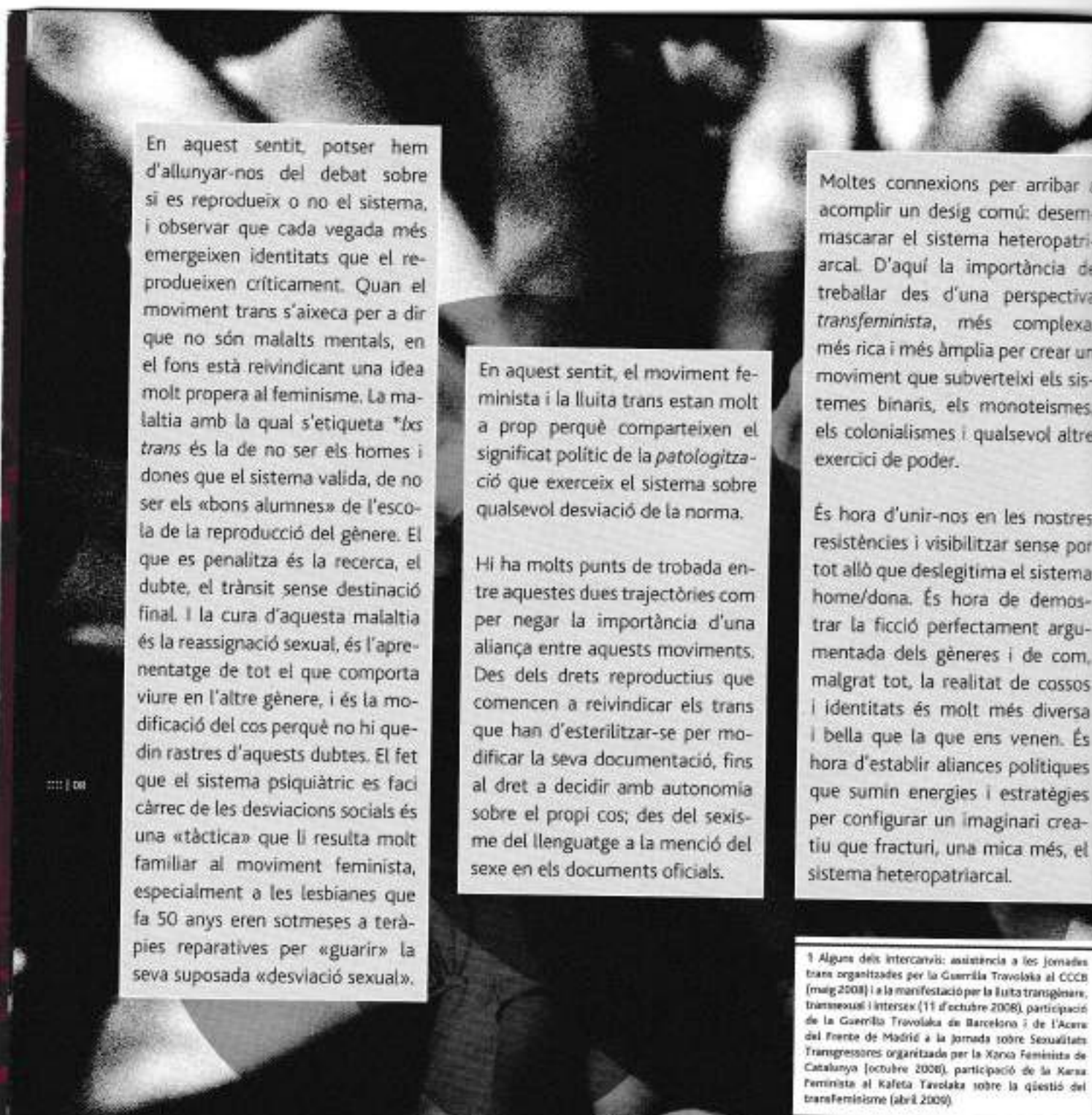

Si el que volem és combatre el sexisme i l'estructura patriarcal, haurèm de trencar amb aquest determinat sistema relacional familiar des de tots els seus vessants, des de tots i cadascun dels seus pilars. I per a això, cal qüestionar-se les arrels dels nostres mateixos esquemes: realment existeix una relació directa entre enamorament, reproducció i cura de les criatures? Les relacions amoroses han d'estar necessàriament formades per dues úniques persones que siguin, a més, un home i una dona? Quins interessos s'amaguen darrere l'estructura monògama i exclusiva de la parella? Es construeixen les identitats de gènere al voltant d'un objectiu que té més a veure amb raons econòmiques i polítiques que no amb el benestar de les persones?

Cal plantejar i proposar activament nous models de relació. El sistema relacional heterosexual no és l'únic, i cal per tant, elaborar alternatives a les identitats que el constitueixen i el perpetuen. Cal qüestionar els conceptes de masculinitat i feminitat tot buscant més enllà de les fronteres de les normes patriarcales evidenciant aquelles realitats davant les quals el sistema es posa a tremolar. Cal impulsar noves feminitats i noves masculinitats, que alhora són ja, des de la perspectiva patriarcal, no-feminitats i no-masculinitats. Transgredir la línia divisòria entre les identitats de gènere significa derrocar la peça clau que en sustenta tota la resta.

Molt sovint, es recrimina a lxs activistes trans que, malgrat que tinguin un discurs molt crític amb el sistema de gènere, només el fet de ser en trànsit legítima ja les estructures del binomi, és a dir, que encara que es qüestionen la lògica del sistema, es continuen reproduint i legitimant els rols de gènere.

Sovint des del feminisme s'ha criticat la persona transsexual que es reassigna sexualment i que adopta tots els estereotips del seu gènere de destinació de la forma més normativa possible. Hi ha, però, altres maneres de ser trans i en aquest sentit, altres maneres de no reproduir el binomi. I són aquestes altres formes de ser trans amb les quals volem dialogar. Actualment, viure en un món sense gèneres és pràcticament impossible atès el nostre context legal, lingüístic, sanitari, on tot s'organitza sobre la base del sexe de la ciutadania. Es tracta de viure en aquest mateix món amb un doble registre, entenent que això implica reproduir a vegades determinats codis, però qüestionant i resistint al model tant com es pugui. És en aquest sentit que el discurs trans és transformador i és potent, perquè, encara que les persones trans s'identifiquin amb un gènere i parlin amb uns determinats pronoms, són alhora dones sense pit i homes amb vagina que donen visibilitat a la seva vivència i mostren el seu cos com un espai polític.

En aquest sentit, potser hem d'allunyar-nos del debat sobre si es reproduceix o no el sistema, i observar que cada vegada més emergeixen identitats que el reproduïen críticament. Quan el moviment trans s'aixeca per a dir que no són malalts mentals, en el fons està reivindicant una idea molt propera al feminisme. La malaltia amb la qual s'etiqueta **lx*s trans és la de no ser els homes i dones que el sistema valida, de no ser els «bons alumnes» de l'escola de la reproducció del gènere. El que es penalitza és la recerca, el dubte, el trànsit sense destinació final. I la cura d'aquesta malaltia és la reassignació sexual, és l'aprenentatge de tot el que comporta viure en l'altre gènere, i és la modificació del cos perquè no hi quedin rastres d'aquests dubtes. El fet que el sistema psiquiàtric es faci càrrec de les desviacions socials és una «tàctica» que li resulta molt familiar al moviment feminista, especialment a les lesbianes que fa 50 anys eren sotmeses a teràpies reparatives per «guarir» la seva suposada «desviació sexual».

En aquest sentit, el moviment feminista i la lluita trans estan molt a prop perquè comparteixen el significat polític de la *patologització* que exerceix el sistema sobre qualsevol desviació de la norma.

Hi ha molts punts de trobada entre aquestes dues trajectòries com per negar la importància d'una aliança entre aquests moviments. Des dels drets reproductius que comencen a reivindicar els trans que han d'esterilitzar-se per modificar la seva documentació, fins al dret a decidir amb autonomia sobre el propi cos; des del sexisme del llenguatge a la menció del sexe en els documents oficials.

Moltes connexions per arribar a aconseguir un desig comú: desemmascarar el sistema heteropatriarcal. D'aquí la importància de treballar des d'una perspectiva *transfeminista*, més complexa, més rica i més àmplia per crear un moviment que subverteixi els sistemes binaris, els monoteismes, els colonialismes i qualsevol altre exercici de poder.

És hora d'unir-nos en les nostres resistències i visibilitzar sense por tot allò que deslegitima el sistema home/dona. És hora de demostrar la ficció perfectament argumentada dels gèneres i de com, malgrat tot, la realitat de cossos i identitats és molt més diversa i bella que la que ens venen. És hora d'establir aliances polítiques que sumin energies i estratègies per configurar un imaginari creatiu que fracturi, una mica més, el sistema heteropatriarcal.

1 Alguns dels intercanvis: assistència a les jornades trans organitzades per la Guerrilla Travolaka al CCCB (maig 2008) i a la manifestació per la lluita transgènere, transsexual i intersex (11 d'octubre 2008), participació de la Guerrilla Travolaka de Barcelona i de l'Acara del Frente de Madrid a la jornada sobre Sexualitats Transgressores organitzada per la Xarxa Feminista de Catalunya (octubre 2008), participació de la Xarxa Feminista al Kafeta Travolaka sobre la qüestió del transfeminisme (abril 2009).

MARTA ESTRELLA

leslesbianes contraataquem

Aquest document recull la meua intervenció a la taula rodona «Aliances tranzmarika-bollo ara i aquí: el miracle del 28 de juny» dins els actes de Stonewall contraataca, convocats pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya el 5 i 6 de juny d'enguany per commemorar els quaranta anys de la revolta de Stonewall, contra l'assetjament de la policia de Nova York envers transsexuals, gais i lesbianes.

Primer, per què creieu que el 28J a Catalunya és diferent al de la resta de l'Estat o del món? Quins són els elements que els fan diferents, segons el vostre parer?

El món és molt gran i molt divers; no el podem concebre només mirant el primer món. No m'atreveixo a parlar de la resta del món, perquè no conec prou totes les manifestacions del 28 de Juny que s'hi van produir. En relació amb la resta de l'Estat (o potser hauríem de dir directament Madrid?), a Catalunya els sectors transformadors del moviment hem mantingut, fins ara, la presència principal al carrer: a la manifestació i a la festa popular. Però cal tenir en compte que a Madrid mateix, i a altres llocs de l'Estat, també hi ha sectors antagonistes (Bloque Alternativo, Eskalera Karakola), que queden tapats per l'hegemonia del capital rosa, i cal recordar iniciatives com ara la Gay Shame, que va començar a Nova York el 1998, o la Humildad Gay que va tenir lloc a Saragossa, entre altres manifestacions alternatives al Gay Pride comercial, androcèntric i narcisista.

Dit això, crec que un element diferenciador ha estat la relació del moviment GLT amb el feminisme, ja des del 28 de Juny a Catalunya, quan la Coordinadora Feminista feia la convocatòria juntament amb el FAGC. Aquesta relació ha modelat els actes del 28 de Juny, que a Catalunya no han estat mai una exaltació de la masculinitat ni un carnaval.

L'altre element diferenciador ha estat la qüestió nacional, el compromís dels grups més transformadors amb la lluita nacional ha estat un factor clau a l'hora d'apostar per Catalunya per convocar els actes del 28 de Juny, obviat la convocatòria estatal a Madrid, amb un model que ha tingut sempre un component anticapitalista i antipatriarcal, molt diferent del model celebrador de la diversitat que ha estat l'hegemonia a la capital del regne d'Espanya. Paral·lelament, els grups més reformistes i comercials, després de fracassar en la convocatòria d'una desfilada i una festa comercial a Barcelona, durant alguns anys han treballat més per portar gent a Madrid que no per fer mobilitzacions i actes a Catalunya. Veurem, però, què

passa enguany amb el Gay Pride convocat a Barcelona.

Quina ha estat la relació del Grup de Lesbianes Feministes amb el 28 de Juny (aparició del GLF com a eix vertebrador de la lluita GLT dins el Moviment Feminista), auge de la Comissió Unitària 28 de Juny?

El 1986 es va fundar el Grup de Lesbianes Feministes (GLF), sorgit de la Coordinadora Feminista. El Grup va començar sent un espai gairebé únic per a les lesbianes. Amb els anys s'ha produït una diversificació de grups i altres espais per a lesbianes i el GLF s'ha configurat com un espai feminista, antipatriarcal i anticapitalista. Als inicis del dos mil vam tenir molta relació amb altres moviments socials: el judici al Banc Mundial que va tenir lloc a Barcelona, els fóruns socials, el Mayday, en serien uns exemples. També van ser uns anys d'accions al carrer antagonistes amb el capital rosa: amb les accions «Estàs entrant en una àrea controlada» o «Gaimatrix»; de relació amb el moviment de contestació al Fòrum 2004 de les cultures, amb accions com el forummaton feminista, o l'edició i distribució de postals en què ens

apropriàvem de la imatge gràfica institucional del Fòrum, per fer-ne denúncia, una acció de guerrilla de la comunicació. Tinc la impressió que, sent molt poques i amb molt pocs recursos, vam arribar a inquietar els magnats del Gaixample. Com a anècdota, durant l'acció «Estàs entrant en una àrea controlada», vam posar una tauleta de cavallets en una cantonada del Gaixample; només preteníem dialogar amb les persones que hi passaven a prop, sobre què representava per a ells i elles el Gaixample, com ho vivien, etc. Però això va inquietar els guàrdies de seguretat d'un glamurós bar, que van avisar l'amo, i al cap de poca estona teníem el senyor del Gaixample controlant-nos a distància, que va avisar la Guàrdia Urbana i ens va amenaçar de portar-nos als tribunals.

El punt àlgid d'aquests anys va ser el 2005, en què el GLF vam coordinar els actes del 28 de Juny. Va ser el primer cop, i últim fins ara, en què vam aconseguir un espot de TV, una iniciativa que vam tirar endavant amb l'ajuda desinteressada de moltes persones, i també el suport institucional per aconseguir els mínims recur-

sos per produir-lo. També va ser l'any en què el cartell dels actes 28 de Juny estava il·lustrat per la imatge de dues àvies, una parella de lesbianes a la vida real, o en què la música de la festa va anar a càrrec només de DJ dones. Va ser un any de gran eufòria perquè el Congrés de Diputats acabava d'aprovar la reforma per permetre el matrimoni entre persones del mateix sexe. Mentre a Madrid es va fer una desfilada de celebració, a Barcelona centràvem l'atenció en la situació de la gent gran: les lesbianes, els i les transsexuals i els gais.

Com veieu el futur del moviment per l'alliberament GLT a Catalunya, sent conscients de la nostra realitat i que cada vegada és més dura la resistència a la comercialització de la Diada.

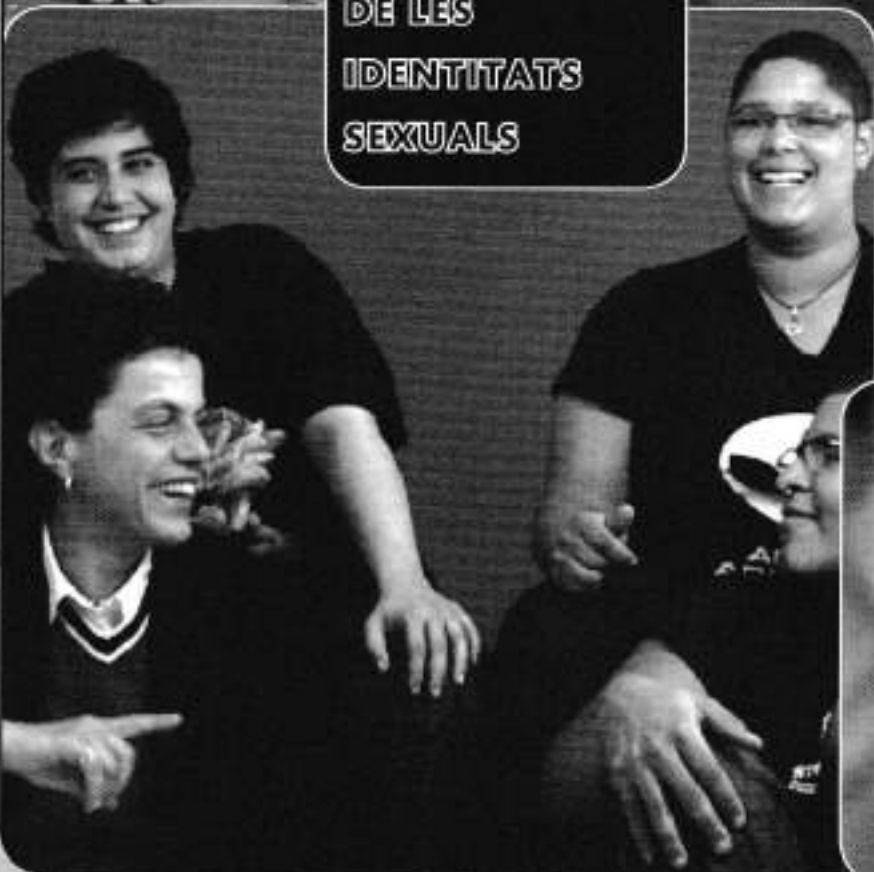
Hi veig un futur difícil. S'ha estès la idea que ja està tot aconseguit, amb el «matrimoni i l'adopció». Però és un repte en què no ens trobem soles, la situació també és difícil per a altres moviments socials amb més tradició (feminisme, ecologisme, etc.) i per a qualsevol forma d'insubordinació i contestació al capitalisme i al

patriarcat. Crec que hem d'estar atentes als nous moviments, com el que ha sorgit al voltant de la defensa de la universitat pública, i a les noves formes d'insubordinació i contestació.

I també hem d'acceptar que en el futur puguem tenir menys impacte públic directe, que vingui menys gent a una manifestació potser, i un impacte, potser diluït a mesura que es propaga en els discursos i pràctiques d'altres. Per exemple, en el cas del matrimoni i l'adopció, el GLF vam apostar per una crítica radical als plantejaments dominants (demanàvem i demanem l'abolició del matrimoni civil). Òbviament no hem aconseguit abolir el matrimoni, però sí que el nostre discurs ha tingut un cert impacte i ha fet reflexionar sobre quina ha de ser l'aproximació als drets: individual, binomial, social. O en el cas de la filiació, s'ha acabat aconseguint que la legislació no la tracti des d'una òptica exclusivament homoandrocèntrica, i que consideri la realitat que les lesbianes, a diferència dels gais, a més d'adoptar, podem parir i voler tenir un projecte de maternitat compartida amb una altra dona.

LA
REPRESENTACIÓ
DE LES
IDENTITATS
SEXUALS

En la darrera edició de La Mostra Internacional de films de dones de Barcelona (11-21 de juny de 2009) vam programar un conjunt de films amb el títol *El sexe dels Àngels*, que tractaven sobre la construcció de les identitats sexuals. De fet, no és cap novetat en la programació de La Mostra incloure pel·lícules que tractin la diversitat sexual. En cada edició hem pogut veure propostes de dones realitzadores que han qüestionat la diferència sexual construïda des del poder patriarcal.

Si apuntem ara les pel·lícules programades enguany, no és per la novetat de les propostes considerades individualment, sinó pel que tenen de representatives com a conjunt heterogeni i plural. Les pel·lícules presentades

inclouen variades opcions temàtiques, des dels enverinaments de molts homes d'una regió d'Hongria després de la Primera Guerra Mundial (*The Angelsmarkers*, Astrid Bussink, 2005) fins a la recreació lúdica del descobriment de la sexualitat per part d'unes nenes (*Oh, My God*, Anne Sewitsky, 2008) o la dramatització d'una relació lesbiana en un pensionat dels anys vint a Potsdam, que ha esdevingut un clàssic del cinema lèsbic (*Mädchen in Uniform*, Leontine Sagan i Carl Froelich, 1931) ja que va ser una de les primeres produccions que va fer visible l'homosexualitat femenina.

Encara hi ha dos films més de la programació de la Mostra d'enguany que són, aparentment, oposats per la perspectiva adoptada però, de fet, són complementaris si els valorem com a pràctica i teoria de la construcció de les identitats sexuals. A *Tu seras un home, ma fille* (2004) Agnès Bert ens mostra les històries quotidianes de tres dones albaneses que actuen segons l'estereotip masculí amb l'autoritat que els atorga una antiga llei del país. Aquesta dissociació entre sexe i gènere és un dels temes que un grup de dones berlineses (d'activistes de la ciutat de Berlín) tracta en el documental *Working on It* (2008) de Karin Michalski i Sabina Baumann, en què formulen les seves opinions i experiències sobre com superar la dicotomia home i dona en la formulació de les identitats sexuals.

El que destaquem de les pel·lícules citades és el discurs que construeixen plegades sobre la fragilitat de les identitats i les diferents maneres de representar-les i, per tant, de significar-les. Totes elles palesen, mitjançant

les diferents històries, la necessitat de rebutjar qualsevol forma d'essentialisme. No es tracta de buscar una identitat perduda des de la *sexualitat femenina*, ni des de l'homosexualitat femenina, ni des dels condicionaments socials i antropològics com a legitimadors d'una determinada manera d'actuar convertida en paradigma de la lluita de les dones contra el domini masculí. Tampoc es formulen solucions definitives als dilemes que cada pel·lícula planteja.

El discurs que ens ofereixen no es basa en la representació d'una realitat desconeguda, ni en el desvetllament d'unes contradiccions amagades en la diferència sexual reglamentada pel patriarcat. La novetat crítica que presenten es troba precisament en el desplaçament del marc teòric habitual des d'allò que es formulen i es qüestionen les identitats. Les imatges presenten una situació que ens obliga a repensar el tema de la identitat sexual com a entitat acabada i definida. La identitat és una construcció que elaborem i expressem a través d'unes pràctiques socials i individuals, reglamentades com a mecanismes del poder masculí. Qualsevol forma de resistència a les normes imposades i als valors que aquestes transmeten no pot ser efectiva sense un canvi radical de la lògica binària des de la qual es formula la diferència sexual.

Des dels anys vuitanta diverses pensadores i teòriques del feminisme han qüestionat la universalitat de les categories Home i Dona o Feminitat i Masculinitat que quedaven justificades des del determinisme biològic. El

gènere, diferenciat del sexe, va ser una primera formulació crítica però en els últims anys la seva càrrega crítica s'ha convertit en una limitació per al desenvolupament crític del pensament feminista. Com indica Silvia Tubert: «el problema es que esta polaridad no hace más que reproducir la oposición naturaleza-cultura i el dualismo cuerpo-mente que han marcado el pensamiento occidental des de sus orígenes.» Per justificar aquesta afirmació, Tubert explicita que aquesta oposició del sexe o cos sexual i el gènere com a construcció cultural suposa que respon a una diferència real, malgrat ser una operació cultural que fixa artificialment límits en un continu; i per altra banda no reconeix que és impossible diferenciar en el subjecte allò que pertany a l'ordre biolò-

gic i el que ha estat generat en el si de l'univers humà, lingüístic i cultural. En la seva revisió Tubert fa un recorregut per les principals pensadores que han qüestionat l'eficàcia crítica del concepte de gènere. Judith Butler, Monique Wittig, Nancy Chodorow, Rosi Braidotti o Teresa de Lauretis són algunes de les autores citades que, juntament amb les que intervenen en la compilació editada, invaliden, des de posicions i disciplines diverses, qualsevol formulació sobre la diferència sexual basada en la universalitat i immobilitat del concepte, i correlativament de la formulació de la identitat com a entitat acabada i definitivament formulada.

Des d'aquesta perspectiva s'entén el que exemplifiquen les pel·lícules programades en la 17a

edició de la Mostra. Com ja hem apuntat, les pel·lícules agrupades amb el títol *El sexe dels Àngels* ens il·lustren sobre l'ambivalència del tema de la identitat femenina i les seves possibles representacions. Els àngels no tenen sexe. Són, o bé els que tenen cura de nosaltres, o bé els missatgers del més enllà, de la vida i de la mort, però, què passa amb els àngels de la llar quan es converteixen en portadors de la mort? Què passa quan se li diu a una dona «tu seràs un home?» Què passa quan el desig es desvia dels límits fixats per la diferència sexual? Què passa quan s'investiga sobre el plaer? Les pel·lícules que hem citat contradiuen la creença que parlar del sexe dels àngels és una pèrdua de temps.

No es tracta de relativitzar el significat de la identitat sexual des de l'afirmació d'altres paràmetres diferents als «reglamentats». Potser més aviat es tracta de mobilitzar qualsevol criteri o posició que fixi la identitat i la sexualitat com si es tractés d'uns atributs a rebutjar o a conquerir. No hi ha models o paradigmes que aquestes pel·lícules referenciïn. Hi ha circuits de pensaments i d'experiències.

En definitiva, no hi ha representacions de coses prefixades i definides que esperin sortir a la llum a través de les imatges. Hi ha la presència d'un procés, d'un recorregut que realitzen conjuntament totes aquelles persones que intervenen en aquest procés de significació de les imatges: les representades, les que les construeixen i les que les contemplen.

El terme «intersexualitat» agrupa conceptes diferents: la no conformitat del cos amb els cromosomes sexuals atribuïts comunament a un tipus determinat de cos; la incapacitat de produir o d'utilitzar de manera habitual les hormones produïdes per les gònades, o una configuració dels òrgans genitals interns i/o externs diferent respecte als criteris admesos normalment per a dones i homes. El mètode que s'utilitza a occident és el de normalitzar els infants al més ràpid possible mitjançant cirurgia a més de la teràpia hormonal substitutiva, això afecta un infant de cada dos mil. Mai no es diu als pares o a la persona afectada que es tracta d'intersexe, amb el pretext que una revelació així seria massa violenta. A molt estirar, es parla d'una «divulgació fragmentària... com un primer esbós de veritat».

Per als metges és «una urgència del tot necessària en funció del que la intersexualitat suscita a nivell psicològic en els pares d'infants intersexuats». Sota el punt de vista mèdic, doncs, aquesta operació es contempla només com a element salvador i es dona per inqüestionable, quan, de fet, es tracta d'un acte de normalització social i no pas terapèutic. És un *formateig* social inscrit en el cos per fer-hi desaparèixer d'aquests cossos allò inacceptable que s'escapa de la norma medicolegal, eludint-hi l'existència mateix dels intersexuats/des. La majoria de vegades es tracta de produir cossos desclassats, això és, pseudofemelles. A la pràctica, la tria del sexe assignat va lligada a la capacitat de fabricar un penis les funcions del qual són exclusivament el coit heterosexual (penetrar una vagina) i la capacitat d'orinar dempeus (i només aquests dos criteris). Si això no es pot fer, i amb un androcentrisme increïble, es determina que l'infant

sigui nena. S'hi crea una pseudo cavitat vaginal, mutilats els òrgans de plaer (clitoris suposadament massa gran o penis suposadament massa petit) i els pares hauran d'anar dilatant aquest forat amb una mena de fal·lus artificial per a que no es torni a tancar, cosa que és una violació incestuosa sota «prescripció mèdica». Si després la persona decideix de viure com a dona, caldrà fer noves operacions damunt la carn encartonada de les operacions anteriors, sense els òrgans de plaer i condemnada a dilatar-se *ad vitam eternam* amb l'artefacte d'un penis (artificial) ja que el seu li havia estat retirat des del naixement.

Des de mitjan del segle xx que s'han fet nombrosos estudis sobre el seguiment dels infants intersexuats i també n'hi ha alguns sobre els adults. Aquests estudis generalment han estat fets per tranquil·litzar els metges que realitzen aquestes pràctiques. Cer-

tament, les conclusions d'aquests estudis són, i de manera gairebé sistemàtica, que existeix un malestar profund en els pacients adults i que aquest malestar és el resultat de dues coses: la responsabilitat familiar quant a conducta en l'educació de l'infant i les pràctiques cirúrgiques que «sortosament» han «evolucionat». Com a conseqüència d'això, als futurs adults intersexuats els anirà millor perquè tindran Òrgans Genitals Externs més realistes; els metges addueixen el fet que les tècniques cirúrgiques han evolucionat però expressament ometen precisar que encara continuen sent mediocres. Per als metges, els intersexuats són: o bé infants que per definició no poden expressar allò que senten, o bé testimonis d'un passat llunyà i que, com a tals, no hi tenen res a dir.

El que més sorprèn llegint aquests estudis són els criteris d'avaluació utilitzats. Els elements d'avalua-

ció parteixen sistemàticament del principi que cada individu és home o dona i cada escala es bipolaritza a l'entorn d'aquest «fet de natura». Tots els estudis han estat fets mitjançant escales utilitzades normalment per a homes o per a dones i adaptades a les persones estudiades segons el sexe d'assignació a l'arribada, això és, segons el que va escollir l'equip mèdic després del naixement.

Un exemple molt clarificador el trobem en un article científic recent sobre persones XY assignades a ser nena. Les escales de referència són exclusivament femenines tot i que es tracta de persones amb un sexe genètic masculí (XY) i que es decideix que siguin nenes només perquè els seus OGE des del punt de vista quirúrgic no podien ajustar-se amb els OGE masculins. «Totes les pacients han tingut una gonadectomia durant els mesos següents a la descoberta de la seva malformació, associada a

una cirurgia plàstica vulvar i de vegades vaginal a fi i efecte d'adaptar-les anatòmicament al fenotip femení». Aquest estudi es va dur a terme amb 15 pacients d'entre 18 i 41 anys, les causes d'intersexualitat de les quals eren diverses. Una d'elles va refusar la cirurgia vaginal de tal manera que no pot practicar el coït vaginal amb penetració, i s'hi indica: «no tot el conjunt de les pacients coneix el seu cariotip XY», i d'altra banda els autors i les autores precisen també que «vuit pacients van ser declarats nens en el moment de néixer tenint en compte l'anatomia dels seus òrgans genitals».

Tanmateix, les úniques referències per avaluar aquestes persones són les normes femenines. Autors i autores hi constaten per exemple allò que anomenen «una genitalitat homosexual significativament més elevada que a la resta de la població en general» i esmenten la constatació que la «proporció

de dones (39%) que viuen una sexualitat amb diferents pràctiques (masturbació, missatgeria rosa, intercanvi de parella, parelles múltiples, etc.), és significativament més important que la proporció de la població en general (28%)», i encara parlen d'«experiències sexuals de matís pervers (multitud de parelles, intercanvi de parella, etc.)».

Què hauria estat si l'escala de referència escollida hagués estat la dels homes, o encara, la mitjana de les dues escales, homes /dones? A fi de comptes si a aquestes persones se'ls hagués designat amb sexe masculí, haurien estat «normals» segons els criteris establerts, però designades amb sexe femení per la incapacitat d'imaginar-se cap home sense penis o amb un penis més petit que el normal, esdevenen aleshores «perverses» i amb una «genitalitat homosexual»; difícilment es podria arribar a ser més sexista en aquesta matèria!

De fet, la discriminació de gènere tendeix a menystenir tot el que no s'adiu amb els mascles/homes/heterosexuals en una categoria que ho inclouria tot en un mateix calaix de sastre, però que expressament divideix en subcategories dones, putes, lesbianes, trans, trav, homosexuals efeminats, intersexes... per afeblir-les. Cal sotmetre i mantenir en la ignorància de la seva condició un cos d'inter sexe atorgant-li la majoria de les vegades l'aparença d'una «dona». Un cos que no pertany a la classe dominant, desclassat i esdevingut patològic per ancorar-lo dins un «subproletariat de gènere». Un cos que interroga allò impensable i trasbalsa el «fet de natura» i és a aquest que contesten les feministes. És en la defensa d'aquest cos, i contra tota altra voluntat, on rau el gra de sorra que podria fer trontollar els fonaments de la societat heteropatriarcal tant a nivell medicolegal, com filosòfic o religiós.

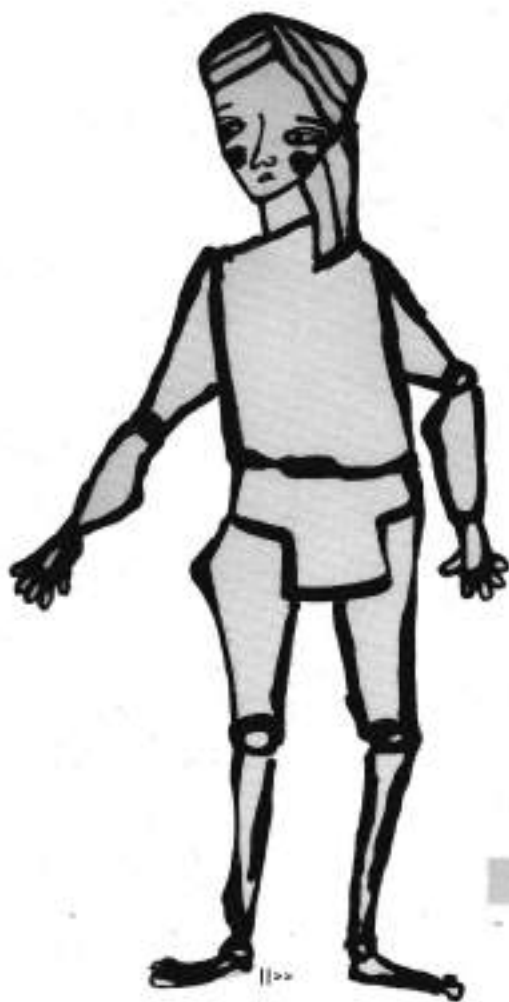

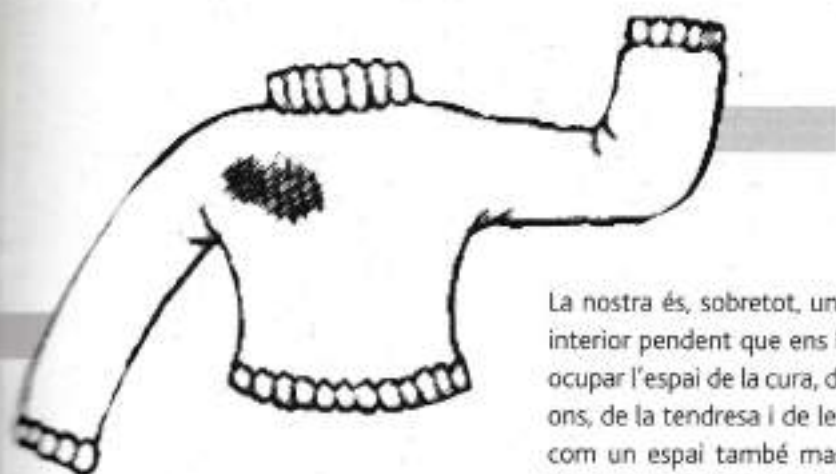
Homes igualitaris: transformar la masculinitat masclista

MASCULINITAT EN CRISI

Després d'un segle xx que ha transformat de forma espectacular la realitat col·lectiva i, en especial, el paper social de la dona, molta gent comença a parlar de l'existència d'una crisi del patriarcat. Aquesta crisi qüestiona també la masculinitat hegemònica tradicional i obté respostes contradictòries i variades: mentre alguns homes es resisteixen a canviar i s'aferren a antics estereotips masclistes, d'altres intenten construir models alternatius als patriarcals.

Però una gran majoria d'homes continuem reproduint papers socials obsolets. De fet, com a col·lectiu, no ens hem incorporat al camí de la igualtat. Molts homes consideren que el tema de la igualtat home-dona és un tema que només afecta les dones i que no

té res a veure amb nosaltres. Com a molt, l'aportació masculina es tradueix en, simplement, unes paraules amables de recolzament.

Però cal recordar, amb Simone de Beauvoir que «allò personal és polític» i que de la mateixa manera que no es neix dona, tampoc es neix home, sinó que s'arriba a ser-ho. Per tant, hem de plantejar-nos com transformar la masculinitat per aconseguir una societat en què els homes també treballin per la igualtat de gènere. Ens cal transformar la masculinitat masclista hegemònica per avançar conjuntament en la igualtat.

UNA REVOLUCIÓ INTERIOR PENDENT

Ara és el moment en què els homes hem d'aportar una nova forma d'identitat masculina i ho hem de fer actuant a l'exterior, però, sobretot, canviant internament.

La nostra és, sobretot, una revolució interior pendent que ens ha de dur a ocupar l'espai de la cura, de les relacions, de la tendresa i de les emocions com un espai també masculí. Si les dones han d'ocupar l'espai públic en plena igualtat, els homes hem d'entrar a l'espai domèstic i de la cura sentint-lo també com a propi.

Per aquests motius, l'associació d'homes Igualitaris vol treballar a un triple nivell:

A: Oferir un espai de suport a la reflexió i al canvi personal per als homes que volen posar en dubte la masculinitat masclista.

B: Realitzar accions que afavoreixin la implicació social dels homes en el camí de la igualtat de gènere, així com en l'adopció de polítiques específiques per canviar la masculinitat masclista.

C: Potenciar i realitzar investigacions que ofereixin una base teòrica on poder basar-se per implicar els homes en la igualtat de gènere i transformar la masculinitat masclista.

DANIEL GABARRÓ | MEMBRE D'HOMES IGUALITARIS
AHICE-CATALUNYA

POLÍTIQUES PER TRANSFORMAR LA MASCULINITAT MASCLISTA

Hem de negar-nos a pensar que el bebè mascle que avui neixi en un hospital de Catalunya està sentenciat a ser un botxí. Les persones adultes hem d'assegurar que aquest infant, que neix amb total innocència, no serà educat per esdevenir un home masclista. Entendre que un nadó, pel fet de tenir uns genitals masculins, està destinat a ser botxí i no fer-hi res per transformar el seu procés de socialització, seria un fet abominable.

Per tant, ens cal fer accions per modificar la realitat, ens calen accions per canviar el model hegemònic de masculinitat, ens cal canviar la forma com s'eduquen els nois, cal omplir-nos d'esperança i treballar juntes i junts per una societat millor.

Per aquest motiu, des d'Homes Igualitaris, volem que s'impulsin polítiques de transformació de la masculinitat masclista: ens calen nous models, nous referents, ens calen masculinitats alternatives.

Òbviament, calen més recursos per eliminar la desigualtat estructural entre homes i dones; sapiguem-ho: sense recursos ni polítiques concretes que impliquin els homes en el tema de la igualtat, serà impossible arribar a una veritable societat igualitària i condemnarem els infants que avui neixen arreu de Catalunya. Sense polítiques per transformar la masculinitat masclista serem còmplices del dolor, el patiment i la injustícia que aquesta genera.

DESPERTAR LES ALIANCES

Si els homes no canviem, serà impossible que hi hagi una societat d'iguals. De la mateixa manera que la lluita contra el racisme no és només un tema de persones negres, o la lluita contra la transfòbia i l'homofòbia no és només un tema del col·lectiu lgbt,

sinó de totes les persones que creiem en la diversitat sense desigualtats, tampoc el camí per a la igualtat és només una obligació de dones.

És urgent implicar els homes en el tema de la igualtat, és imprescindible que els homes ens adonem que aquest tema també ens incumbeix i que hem de transformar els nostres valors i la nostra forma de relacionar-nos per tal de construir una societat més justa.

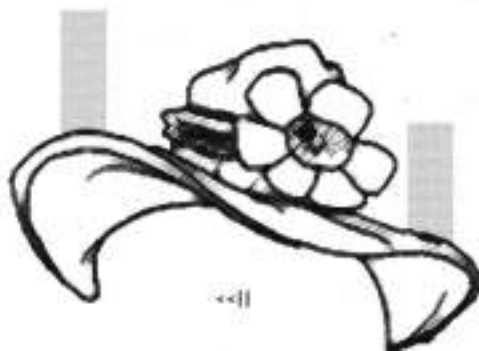
No podem perpetuar una societat androcèntrica, patriarcal i heterocentrista perquè és bàsicament injusta i genera dolor. És el moment de qüestionar la nostra masculinitat i de treballar per transformar-la.

Per això neixen associacions com Homes Igualitaris (www.homesigualitaris.cat), que vol ajudar a contribuir a construir una societat lliure i diversa, una societat sense misoginia i sense homo-trans-fòbia. Per aconseguir-ho

ens cal un treball conjunt entre homes i dones, i també el treball conjunt entre persones heterosexuales i no heterosexuales: Homes Igualitaris vol avançar en aquest camí. Estem convençuts que totes i tots hi guanyarem amb el canvi.

Per amor i pel compromís amb una societat més justa i, també, amb els nadons que cada dia neixen a Catalunya, convideu els homes del vostre voltant —amics, fills, amants, marits, familiars...— a implicar-se en la camí de la superació del masclisme i el patriarcat. Animeu-los a vincular-se a Homes Igualitaris, a implicar-se en un grup de reflexió i canvi, a fer feina política o de recerca per transformar una masculinitat masclista ja obsoleta.

No n'hi ha prou, que els homes al voltant dels moviments feministes mirin amb satisfacció la vostra feina: la igualtat és una feina de totes i tots! Animeu-los a posar-se en contacte amb nosaltres a través de la nostra web, a telefonar-nos, a visitar-nos... Ens cal comprometre els homes per a la igualtat. Som-hi!

DEVENIR PERRA

Itziar Ziga

DIANA JUNYENT PORNOTERRORISTA
| PORNOTERRORISMO.COM

D'entrada, i abans de llegir-lo, vaig pensar que aquest llibre s'hauria d'haver titulat *Devenir loba* o, si més no, *Devenir cerda*, les gosses són animals incondicionalment fidels, mansoies, bondadoses i obedients. Justament tot allò que la Itziar i les persones retratades en el seu llibre no són. Però des del començament que la Itziar s'apodera de l'insult per fer-ne senyal d'identitat. Si lxs, que no ens coneixen de debò, ens anomenen gosses per robar-nos la nostra dignitat i la nostra autonomia, aleshores nosaltres som certament gosses, però gosses orgulloses, rabi-

lides, embogides. Així doncs, aquest llibre ens parla d'un empoderament ja des del mateix títol.

Quan em vaig adonar, ja fa molts anys, que gairebé més de la meitat dels meus actes, dels meus principis i, fins i tot, bona part de les meves conductes són censurables (i han estat censurades) des de certs feminismes, em vaig dir jo mateixa que, si això era així, llavors jo no era feminista. Fins que vaig conèixer Itziar Ziga, és clar. Ella em va ensenyar que el feminisme és un sentiment flexible, que neix en un lloc pregona-

ment íntim d'aquelles que no sabem callar quan ens empipem de debò i quan en tenim el pap ple, nosaltres, les rebels, les insurrectes; que el feminisme respon més a un instint de supervivència que no a qüestions polítiques –almenys en un primer moment– i així doncs, ningú pot dir que no sóc digna de merèixe'm l'adjectiu. El feminisme pertany a qualsevol que, més enllà dels gèneres, tingui prou sensibilitat per adonar-se que estem fotudxs i que una de les coses que més ens fot a totxs és el masclisme. Em va ensenyar a més a més, que el masclisme es pot atacar des de diferents flancs, paradoxalment també des del feminisme. D'aquesta manera, *Devenir perra*, per a mi, és com el nèctar diví. Parlo des del meu punt de vista poc acadèmic, el d'una persona a qui mai li ha agradat de llegir teoria feminista (de fet, cap tipus de teoria). Mai a la vida he llegit un llibre de teoria, se m'embussen les idees a la tercera línia; sóc una dona tan d'acció directa que qualsevol abstracció que no aclareixi la seva representació a la vida real i pràctica, m'entra per una orella i em surt per l'altra. Però el llibre de la Itziar és molt més que una teoria, es tracta més aviat d'un manifest, d'una declaració d'intencions

sincera, d'un acte terrorista. La Itziar ens parla de coses tan reals i properes que, bàsicament, el valor més gran que té rau en el fet que ens permet observar de manera pragmàtica coses que fins llavors ens passaven desapercebudes encara que les tinguéssim davant mateix, i són coses importants que cal tenir en compte si unx és unx inconformista.

És molt estrany que fins ara i, lluny de qualsevol pronòstic, la Itziar no hagi rebut encara cap atac directe per la mena d'esput que ha publicat. Perquè es tracta certament d'un text descarat, escrit de manera insolent, amb molta mala llet, aplicant-hi una intel·ligència perversa, nascut des d'una vagina que tot s'ho empassa i que per això té la capacitat d'aterrir. Deia ara que era estranya aquesta absència de veus contràries al seu llibre perquè jo esperava que en diguessin alguna cosa almenys les «feministes decents» (és així com la Itziar anomena aquelles que s'autoanomenen feministes i que emprenen croades contra qüestions tan essencials com ara la prostitució, la pornografia i el sadomasoquisme entre d'altres coses). Però resulta que ara són mudes. També han degut quedar sense paraules els

«mascles» (és molt important la diferència que fa la Itziar entre *home* i *mascle*) que hagin pogut llegir aquest llibre (si mai es donés el cas que això fos possible).

De fet, el llibre és una gran rèplica, ben construïda i ben argumentada, una venjança, una revenja, se les heu ben a gust i sense pietat amb tot allò que aquesta maleïda societat classista, mascloide, primermundista i dèspota ens injecta des que naixem per convertir-nos en serventes, bones minyones, gates maules sense criteri.

No caben gaires buits a *Devenir per-ra* per argumentar-hi en contra, per això potser aquest estrany mutisme. La Itziar hi ha calat bons fonaments, ha dit el que moltes de nosaltres pensàvem sobre el feminisme i el *gossisme* però o bé no sabíem com dir-ho o bé, senzillament, no podíem dir-ho. Perquè la Itziar parla de dones a les quals s'ha il·legitimat per parlar de feminisme: putes, pornògrafes, maricones, transsexuals, guerrillerxs del gènere, éssers anormals. Persones de les quals es parla però a qui rarament s'ofereix la possibilitat de prendre la paraula. Aquí potser rau el gran mèrit del text: la

Itziar, com la Manuela Trasovares, vol que ens mantinguem unides. És com una estratègia militar que respon a una lògica aclaparadora: les que lluitem contra una mateixa cosa no podem alhora estar lluitant entre nosaltres, és estúpid. I el seu text ho corrobora: nosaltres, les gosses, ens situem als marges no per decisió pròpia, sinó perquè se'ns ha estat marginant fins i tot dins els àmbits que, en teoria, haurien de ser aliats. És un text incendiari pel fet que incita i inspira una lluita que és la de totes les que ens revelem contra l'estructura heteropatriarcal, som moltes i si ens ajuntéssim totes podríem tenir un poder molt més vàlid per canviar les nostres situacions de merda. Quin sentit té silenciar les putes quan es parla de prostitució des del feminisme? Això és profundament injust. Se'n pot dir el mateix pel que fa a les persones transsexuals o a les musulmanes que decideixen portar vel o a les promiscues que s'ho follen tot o a les gosses que els agrada que les peguin perquè això les posa calentes. Allà a fora hi ha una munió de feministes que condemna els nostres actes sense demanar-nos-en l'opinió quan, de fet, el que haurien de fer és intentar comprendre'ns, negociar una alian-

ça, intentar de treballar juntes contra el nostre enemic comú. Al cap i a la fi, la merda que ens dona pel cul és la mateixa per a totes.

No es tracta només del testimoni d'una dona amb un pensament autònom, original i insurgent. Són les paraules d'una observadora, crítica fins i tot amb les coses que li puguin pertànyer (la crítica primera o la més bàsica és la que una es fa a si mateixa) i, per tant, d'una bona mestra. Aquest llibre ensenya i, més que altra cosa, serveix per aprendre, per obrir ments i ulls, és una guia espiritual per a qualsevol gossa amb voluntat ferma de destruir l'enemic. Des de la precarietat, és difícil que les nostres armes siguin realment efectives, però si la Itziar, que com ella mateixa diu és una bandarria pobra i perifèrica, ha aconseguit publicar aquest fantàstic llibre sense tallar-se un pèl i sense haver de mossegar-se la llengua, aquesta gesta aliena ens anima força, inspira totes les altres gosses a créixer dins nosaltres mateixes i fer créixer les nostres possibilitats de canviar o destruir les coses que no ens agraden.

La Itziar ens planteja idees tan importants com ara que la violència no

és patrimoni exclusiu dels homes, que una dona també pot i ha d'agafar les armes, poder defensar-se de les agressions, ser violenta. Hi ha una frase en aquest sentit que m'ha quedat gravada: «quan es parla de violència de gènere, poques vegades es fa referència a la capacitat que les dones tenim per defensar-nos. Que una dona no necessiti una figura masculina per deslliurar-se de l'assetjament masclista sembla un fet encara més perillós que la violència mateixa.» La defensa que hi fa de les putes, de les trans i de les mariques és també molt important per la seva radicalitat i transgressió. Ens diu que cal escoltar, que les mariques ens poden ensenyar molt sobre la paròdia de la feminitat, que les putes i les trans són guerreres professionals l'experiència de les quals és d'un valor incalculable. La Itziar dinamita d'aquesta manera la rel de la marginació prejudicial com a base del nostre gran problema de descoordinació en la lluita feminista.

Jo tampoc sé el què és una dona, com ho confessa la Itziar en els seus «advertiments» previs al llibre. I tampoc m'interessa, la veritat. Però el que sí sé és que hi ha un abans i un

després de *Devenir perra* i m'instal·lo en aquest «després» que em fa sentir més forta, orgullosament meuca, més terrorista, que d'alguna manera ens legitima a mi i la meua realitat gràcies a aquesta veu única que en realitat és la veu de totes nosaltres, de totes les gosses que ens estem en una zona de frontera on ningú ens vol i on molestem pregonament fem el que fem.

I per acabar, encara una altra cosa: no cerqueu en el llibre d'Itziar Ziga discursos enutjosos memoritzats després d'hores i hores de biblioteques, és una gossa de carrer, lletrada, sí, però al cap i a la fi del carrer. No hi busqueu convencions o autoafirmacions feministes prototípiques, perquè justament allà hi és ella, deconstruint el feminisme. I no hi busqueu cap veu femenina adequada al sistema o políticament correcta, la veu de la Itziar és com un còctel molotov. De fet, no hi heu de buscar res, intenteu entrar en la lectura d'aquest llibre sense prejudicis ni idees preconcebudes (si això és possible), ella us trobarà per sorprendre-us, per estripar-vos, per omplir-vos d'amor, per fer-vos un polvo inoblidable.

Quan rebreu aquesta revista la llibreria **PRÒLEG** ja haurà inaugurat la seva nova seu i, amb això, encetat un nou camí. Aprofitem per recordar-vos l'adreça i animar-vos a venir: l'espai és més gran i la casa veritablement bonica. I per descomptat: ***el somni continua.***

C/ Sant Pere Més Alt 46, 08003 · Barcelona · Tel i fax: 93 319 24 25

No ets sòcia de Ca la Dona però vols rebre la nostra publicació feminista?
Doncs... subscriu-te! Per només 9€ l'any, t'enviem els 5 números anuals que t'arrabaran allà on ens diguis.
I si ja ets sòcia, per cada nova subscripció que aconseguixis, un regal sorpresa!

NOM _____ COGNOMS _____
ADREÇA _____ POBLACIÓ _____
CP _____ CORREU - E _____
TELÈFON _____ WEB _____

Prego que acceptin a càrrec del meu compte els rebuts presentats per Ca la Dona, fins que rebin cap ordre meua en sentit contrari.

ENTITAT _____ OFICINA _____ DC _____ NÚMERO DE COMpte _____

Signatura

_____ d _____ de _____

Les dades de caràcter personal que es recullen aquí són tractades de conformitat amb la llei orgànica de protecció de dades i amb la normativa concordant.
Són necessàries per a gestionar el fitxer de subscriptores i ens permetran fer-vos arribar totes les informacions de la revista i ocasionalment altres que
considerem especialment rellevants. De conformitat amb la llei, pots exercir el dret de accés, de rectificació i de cancel·lació o d'oposició dirigint un escrit a Ca
la Dona.

**el somni continua... no t'adormis,
fes-te'n sòcia!**

c/ CASP, 38, PRAL · 08010 BARCELONA

TELÈFON: 934 127 151

FAX: 934 123 995

CALADONA@CALADONA.ORG

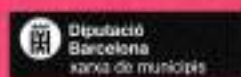
WWW.CALADONA.ORG

HORARI DE SECRETARIA:

DILLUNS, DIMARTS, DIMECRES, DIJOUS
DE 10.00 A 14.00 H DE 16.00 A 20.00 H

AMB EL SUPORT DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació
Secretaria de Mitjans de Comunicació

Ajuntament

de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Dones